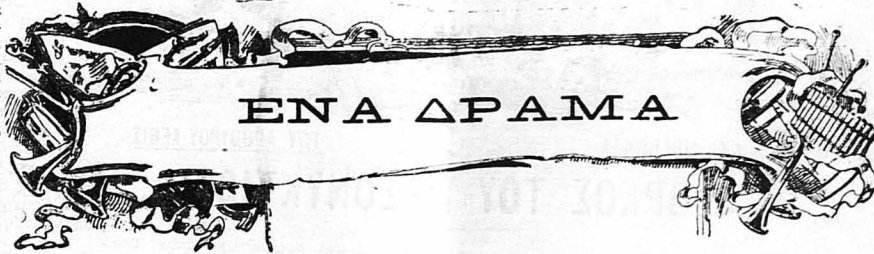

ΣΤΟ μικρό ξύλινο κρεβάτι, όπου είνε ζω γυμνωμένη να προσώπα παραμόνη, η Κλαυδία άνασκήνωται άπότομα : Ένας θόρυβος την ξύπνησε. Κάτω από τó μαζού της ποζήμισο ή χαρδούλα της χτυπάει δυνατά, φοβάται... Άφρονιζόσεται κι άμείσος ένα χαμόγελο άνθίζει στή ζέλη της. Άναγχιόσεται τó θόρυβο που δίκουσε τόν ύπνο της. Στο πλάιό του δωματίου κουεντιάζουν.

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠΟ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ

Ό μπαμπάς της Κλαυδίας είνε ένας όρφος άνδρας. Η μαμά της μά άμορφη γυναίκα. Έχουν μεγάλη περιουσία, άμωρόσποδοσός κι Ένα τόσο χαριτωμένο ζωητόσέλο. Η όση εύτυχία, άληθεια! Μά ποός έφθόνισε την εύτυχία αυτόν τών άνθρώπων ; Προφανώς ή διασκέδασις. Ό χειρότερος έφθός της εύτυχίας είνε ή μαγία της διασκέδασης. Άν ή Κλαυδία έπανελάμβανε μερικά άπ' τά λόγια που άκούσε κάθε τόσο, θα μάθαινε κανείς ποός άσχημα πράγματα. Άλλ' ή Κλαυδία δέν έπανελάμβανε ποτέ τίποτα άπ' τή άκούσι. Φυσικά δέν έξερει ποός έσ' αυτά είνε άσχημα, άλλα έξερει ποός δέν πρέπει να τή επανελάμβάνη. Ένα κοριτσάκι πέντε χρόνων έχει αυτή τή διασθήρι.

— Ά ! σκέπτεται, δέν είνε τίποτα : Ό μπαμπάς και ή μαμά τσικωνάτομα...

Και, ήσυχη, ξαναέστρεψε στή όμορφη ξύλινη κρεβάτριά της. Τυλάσσαντο, να μη διαρθεί τó τσάκιμα πολλή ώρα σήμερα ! Τί ώρα είνε ; Δέν φαινόται κανένα φώς άνάμεσα από τά παραθύροφύλλα. Θάνα νύχτα. Σιγήθος ό τσικωνοί της ήμέρας δέν βαστάνε ποός. Πάντα ένας άπ' τοús δύο τελειώνει πρώτος, κλεινόνας με δύναμη τήν πόρτα πίσω τους. Τή νύχτα όμως αυτό είνε δυσκολώτερο, γιατί δέν μπορείν να κλείνουν κανένα γύρο στή όρθία, για να ξενυχτήσουν. Δέν μπορεί ό ένας ν' άποφύγη τόν άλλον. Είνε κλειδιόσμένοι στήν κρεβάττωμα, σαν δύο παιδιόσκινα στή ίδιο σπίτι, και τά λόγια δίκουνα και παίρνουν, καθώς γδύνονται, καθώς κλείνουν τήν τσικωλέττα τους, καθώς πέτουν στή κρεβάττι πλάι - πλάι... Και από πάντων όταν ή Κλαυδία ξητάει κάποτε και διακρίνει άνάμεσα από τά παραθύροφύλλα τó φώς της αήλης, τότε τó τσάκιμα βαστά περισσώτερο... Τί ζωή, Θεέ μου !...

Τό ρολοί χτυπά δύο. " Ά ! κι άπόψε θα γινή τó ίδιο, σκέπτεται ή Κλαυδία. Ναι, Η φωνή τών γονέων της είν' άγρια. Η Κλαυδία άκούσε : «—Σέ προειδοποιώ πως αετή ή ζωή δέν μπορεί να έξασολούσθης » (ήταν ή μαμά που άμείσος). Κι άμείσος έστρεψε : «—Εσύ έχεις τήν άνάδεια να μου τó πής αυτό ; » (είν' ό μπαμπάς, που άπάντησε). Κι έτσι έξασολούσθην. Η Κλαυδία δέν προσπαθεί ν' άκούση. Τόσες φορές τάχει άκούσει έσ' αυτά ! Κλείνει τά μάτια και κατορθώνει ν' άποκοιμηθή, πριν να τελειώσουν...

Κάποτε ή πόρτα ανοίγει και ό ένας ή ό άλλος πλησιάζει στή κρεβάττι της. Όταν είνε ή μαμά, σφίγγει τήν Κλαυδία πολύ δυνατά, τήν νευρίζει από φιλά, που μορξίζουν άρώματα. Άγγλικό τσιγάρο κι άλκοολ άπο κοπέτης, και τή λέγει : « Ά ! άν δέν ήσωνια έσύ » Όταν είνε ό μπαμπάς, της χαϊδεύει ήπιζα τó μέτωπο, της σάχνει τά σκεπάσματα και λέσι στήν γυναίκα του : «—Όρίστε τήν ζύτησος ! Δέν νηρέσσαι ούτε τó παιδίό σου...»

—Έπί τέλους! Σέ εσανθρίσκαω!... Κάτι μου έλεγε πως θα σε εσανθρίσκαω μω μέσα!... Ό θρυκόλακος δέν ήταν άλλος από τó Ματθαίο, τó χαμένο σύζυγο της Άνας!...

Τήν έπομηνή, όλοι στή χορή μάθαιναν τή Όδύσσεια τού Ματθαίου. Κατά τήν ειάρκεια της μάχης, που έπαιμε παραπάνω, είχε χάσει τó ιμημονικό του από τήν ισχυρή συγκίνηση που δοκίμασε. "Υστερ άπό άτέλειωτες περιπλανήσεις, έδω κ' έκει, κατέληξε σ' ένα θεραπευτήριο, από τó όπισθο βήκη γιατρεμένο. Μά δέν τολμούσ ν' άπαρουσιάσθι στή σπίτι του, έπειδή δέν ήθερε τί είνε γίνε εκεί, τόν καιρό που έλειπε αυτός...

Παραφύλαγε λοιπόν για να έξακριβώσθη τή άλήθεια. Και τόν εκδούλεσε σ' αυτή τή δουλειά εκείνος ό μπόφος ό Πασκαλά, πιάνοντός τον και πηγαίνοντάς τον ίσια στή γυναίκα του.

Η Άνια ήταν τώρα κατεχυρατισμένη. "Όσο για τόν Πασκαλά, άκόμα καταριέται τήν τόλμη του, που έγινε άφορη να εσανθρή ή Άνια τόν άντρας της και να χάση κάθε έλπίδα να τήν πάρη αυτός. —Τί ήθελα έγώ ό θλάκας ν' άνακατευθώ με τούς θρυκόλακας, έλεγε, κουδώντας περιλυτα τó κεφάλι του.

—Άγ, τά πολύ τόν μπαμπά της και τή μαμά της, ή Κλαυδία. Πολύ - πολύ. Και τούς δύο. Σιγά, περιεργα κι άνήσυχος ό γονείς της, τήν φοιτούν :

—Ποιόν προτιμάς, τόν μπαμπά ή τή μαμά ;
" Η Κλαυδία τους ζητάει καλά - καλά. Η μαμά είχε ένα ψεύτικο γέλιο κι ό μπαμπάς ένα βίγκιαμ περίεργο. "Όστόσο τους άπαντά :
—Σας άγαπάω και τούς δύο τó ίδιο !

Μα ή μαμά έπιμένει.
—Δέν άγαπάς περισσώτερο τή μαμά ; της λέει.

Ό μπαμπάς τότε έννευριόσεται.
—Δός της ένα πιάτσο, για να πή όπι έλθει έσύ... Λέσι στή γυναίκα του. Η άλήθεια είνε πως μά ζήρη προτιμά πάντα τόν μπαμπά της, αυτό είνε γωστό... Η μαμά θισώνει τότε. Ό παργός αρχίζει. Κι ή Κλαυδία σπείνει να ζανσθή :
—Σας άγαπάω και τούς δύο τó ίδιο. Μη μιλώσετε...

Τό ρολοί χτυπά τώρα ξανά. Δούση ή όσα. Τό τσάκιμα, όστόσο, έξασολούσθι. Η Κλαυδία μοσσοκοιμείται.

Και ξαφνικά, μά κραγή και δύο πιστολιές άντηχούν... Δέν είνε παρά όχτώ χρόνων ή Κλαυδία. Άλλά τά σημερινά παιδιά έξουν πολύ καλά τή είνε μά πιστολιά. Η Κλαυδία κατολαβάνει άμείσος, τή θα σενέθη. Τώρα, μάλιστα, θυμάται κάτι : Μία ώρα είχε άκούσει τόν κωαριέρη και τή μαγειρίσσα, που μιλούσαν για τόν μπαμπά και τή μαμά της. Η μαγειρίσσα έλεγε :

—Χωρίς άλλο, ένα προί θα τόν σκοτώσθι !...
—Έκτός άν τήν ξεμυρδένη τρώτα αυτός !... Τά σημερινά παιδιά κατολαβάνουν, λοιπόν, να : Η Κλαυδία έξερει πως τόσα, πίσω από αυτή τή πορτα, σ' έκείνη τή κάμαρα, που άκούσσαν και ή όνο πιστολιές, ένας από τούς δύο έχει σκοτωθή... Ό μπαμπάς ή ή μαμά !...

Δέν φωνάζει ή Κλαυδία. Δέν κλαίει. Όρθή, στή μαζού της όμορφη κρεβάττι, ρόδινη και ξανθά, σαν μικρή κοίτλια, με τó στόμα όνοιχτό, τήν καρδιά σταματημένη, δέν έχει παρη μά σκέψη : Έκεί, πίσω από τήν πόρτα, ό μπαμπάς ή ή μαμά σκοτώθηκε...

Δέν είνε παρά όχτώ χρόνων ή Κλαυδία, άλλα έξερει τί θα τή θάνατος. Ένας παιχτός της πέθανε. Έξερει λοιπόν πως τούς νεκρούς δεν τους ξαναβλέπει κανείς ποτέ. Έξερει άκόμα πως τούς έξονους γρήγορα, έτσι κι άν τούς άγαπάουν πολύ όταν ζώσαν...

Πίσω από τήν τήν πόρτα ένα βογγητό άκούγεται. Η μικρή, ρόδινη και ξανθά κοίτλια, όρθή στή κρεβάττι της, θα ήθελε τώρα να φωνάξη. Μά τί να φωνάξη ; Μπαμπά... μαμά ; Δέν έξερει. Δέν τολμά. Ναι, δέν τολμά. Τής φαινόται, όστόσο, πως θα προτιμούσε να ήταν ό μπαμπάς της νεκρός. Μά ξαφνικά χίλιες εικόνες δοθδόνονται μπροστά της, άναστασιόνες : Τά χιδιά της μαμάς, τó χαμόγελο τού μπαμπά, ή φωνή της μαμάς, τó γέλιο τού άλλου, ένα όμορφο γαστριμένο από μπαμπά, ήνεσπρατος μαζού του. Κι ή φωνή μικρή κοίτλια, άνάμεσα στή δούρα της, που ξαφνικά τήν πείνουν, τραυλίζει σιγανά :

—Τους άγαπάω τó ίδιο και τούς δύο !... Τους άγαπάω τó ίδιο και τούς δύο !... Και, καθώς ή πόρτα της κάμαρας, πούγνε τó φωνικό, άνοίγει, κλείνει τά μάτια της για να μάθη όσο τó δυνατόν άργώτερα, πως είνε έκείνος που δέν θα ξαναδη ποτέ... ποτέ πια !...

—Ό μπαμπάς κι ή μαμά τσικωνόσονται, σκέπτεται ή Κλαυδία.